

EXPUNERE DE MOTIVE

Prin adoptarea alin.(6¹) la art.37 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat s-a avut în vedere, la fel ca și în alte situații, asigurarea cadrului legal care să permită avocatului să-și exercite profesia dincolo de orice constrângere.

De altfel, înlăturarea răspunderii penale a avocatului este în momentul de față în vigoare, astfel: „(6) *Avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată și cu respectarea prevederilor alin. (5), în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție și numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză și sunt necesare stabilirii adevărului*”, dar acest text nu acoperea situațiile în care avocatul își exprimă o opinie profesională sau face o recomandare clientului său în cadrul activității de consultanță și în afara existenței unui conflict cu o instituție a statului (instanță, Parchet, sau orice altă autoritate publică).

Atunci când au fost reglementate condițiile de exercitare și a altor profesii (jurnalist, medic, etc.), s-a încercat protejarea profesiilor respective, ori de câte ori vorbim de exercitarea unei activități profesionale, cum ar fi de exemplu la dezbaterile privind Codul civil, când s-a discutat despre protejarea ziariștilor pentru opiniile profesionale ale acestora exprimate în spațiul public.

Și în această situație, s-a apreciat că avocatul nu ar trebui tras la răspundere penală pentru o opinie profesională sau pentru recomandările făcute clienților săi și aici subliniem că este vorba de **opinii profesionale** și nu de ipoteza unei legături subiective între client și avocat, legătură care ar presupune intenția directă sau indirectă de săvârșire a unei infracțiuni. În acest caz, în mod cert, ar exista o răspundere penală a avocatului pentru complicitate, instigare, favorizare, tăinuire sau chiar coautorat. Situația avută în vedere se referea doar la opinia profesională, la convingerile proprii ale avocatului, potrivit propriei conștiințe și al nivelului de pregătire pe care îl are. Logic, ar trebui ca niciodată un avocat să nu fie tras la răspundere penală pentru felul în care interpretează un act normativ sau un ansamblu de acte normative. A gândi altfel ar însemna că ori de câte ori avocatul își exprimă opinia pe una sau mai multe legi, iar clientul are o conduită care în opinia Parchetului ar însemna săvârșirea unei infracțiuni, în mod automat ar trebui să atragem și răspunderea avocatului, deși nici unul și nici

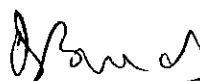
celălalt nu au avut în vedere săvârșirea unei infracțiuni. A proceda altfel ar însemna stabilirea unei forme de răspundere penală colectivă, deși cunoaștem, foarte bine, că răspunderea penală este individuală. Acest lucru ar însemna o încălcare a principiului latin „*Nemo censetur ignorare legem*”. De altfel, procurorului care îl trimite în judecată pe învinuit în stare de arest, iar acesta este achitat, nu i se atrage automat răspunderea penală a procurorului pentru lipsire de libertate.

Există situații în practică, prevăzute de Codul de procedură civilă sau Codul de procedură penală în care, instanțe diferite, pe spețe identice, pe aceeași lege, dau soluții diferite, situație în care intervine Înalta Curte de Casație și Justiție, prin recursul în interesul legii și pronunță o hotărâre de unificare a practicii judiciare. Am putea oare să îi acuzăm pe acei magistrați care au dat o soluție contrară soluției Înaltei Curți de Casație și Justiție, să îi acuzăm de săvârșirea unei infracțiuni, cu toate că prin soluțiile pronunțate, poate că s-a produs pierderea dreptului de proprietate sau a fost pronunțată o condamnare penală? Cred că niciodată nu am putea proceda astfel. Argumentele aduse în spațiul public în sensul că magistrații se bucură de inamovibilitate și nu răspund în comparație cu avocații pentru opiniile exprimate, nu sunt demne de luat în seamă. Ar însemna să creăm o categorie profesională privilegiată. Exemplele ar putea continua și din alte domenii, cum ar fi, de exemplu, cazul pilotului care în condiții dificile de zbor ia decizia unei aterizări forțate, situație în care avionul s-ar deteriora. Ar putea fi acuzat de distrugerea avionului câtă vreme a acționat potrivit pregătirii sale profesionale? Cu siguranță că nu! Acest lucru ar putea fi extrapolat în orice formă de organizare profesională, dusă chiar și în sfera parlamentară, unde, nici parlamentarii nu răspund pentru opiniile lor politice. Cu toate acestea, dată fiind construcția textului ca fiind aparent deficitară, de natură să genereze interpretări în sensul că ar fi avocați care să-și sfătuiască clienții să săvârșescă fapte de natură penală, ceea ce în mod clar nu a fost în intenția legiuitorului, considerăm că se impune abrogarea alineatului (6¹) al art.37 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

De altfel și în rândul organizațiilor profesionale au existat opinii potrivit cărora textul ar aduce deservicii profesiei prin aruncarea unor umbre față de profesie și că oricum nu au cunoștință de astfel de situații circumscrise ipotezei din lege. Ba mai mult, prin excepțiile prevăzute de teza a doua a alin. (6¹) al art. 37 s-a considerat că s-ar produce o îngrădire a exercitării profesiei.

INIȚIATORI:

Buda Daniel – deputat PD-L

Andronache Gabriel – deputat PD-L

